

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.971 van 18 juni 2002
in de zaak A.113.443/XIV-7483.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 16 augustus 1982 en van Joegoslavische nationaliteit, op 23 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 september 2001 houdende weigering tot regularisatie van de verblijfstoestand van verzoeker overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 januari 2000 dient de vader van verzoeker een regularisatieaanvraag in voor verzoeker op basis van artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet). Op dezelfde datum dient de vader van verzoeker, R. H., ook een regularisatieaanvraag in.

1.2. Op 23 augustus 2001 brengt de Kamer van de Commissie voor Regularisatie een ongunstig advies uit dat als volgt luidt:

“(…)

“1. Nopens de ontvankelijkheid.

De regularisatieaanvragen werden tijdig ingediend en zijn ontvankelijk.

2. Nopens de identiteit van de aanvragers.

De identiteit staat voldoende vast aan de hand van de voorgelegde documenten en de eigen verklaring van betrokkenen ter zitting van de Commissie voor Regularisatie (verder “de Commissie” genoemd).

3. Nopens het verblijf op het grondgebied op 1 oktober 1999.

Aan de hand van de bijgebrachte stukken staat vast dat betrokkenen daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999.

4. Nopens het regularisatiecriterium zoals vermeld in de aanvraag tot regularisatie, namelijk het kunnen laten gelden van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in het land te hebben ontwikkeld zoals bepaald in artikel 2, 4/, van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen, verblijvend op het grondgebied van het Rijk (verder “de Wet” genoemd).

XXX is pas sedert 29 augustus 1999 in België. Hij heeft hier zijn vader vervoegd amper enkele maanden voordat de Wet van 22 december 1999 werd gestemd.

Zijn moeder en de andere leden van het gezin zijn in Joegoslavië gebleven. Hij kan hier derhalve geen humanitaire redenen laten gelden. Zijn bindingen met België zijn niet duurzaam rekeninghoudende met de korte periode dat hij hier verblijft. Hij voldoet derhalve niet aan het criterium van artikel 2, 4/, van de wet.

Zijn vader, H. R., voldoet wel aan het criterium van artikel 2, 4/, van de wet rekeninghoudende met volgende elementen:

- Hij verblijft reeds sedert 5 augustus 1996 in België.

- Hij brengt 5 getuigenissen bij van personen die bevestigen dat hij in België duurzame sociale relaties heeft ontwikkeld, voornamelijk de getuigenis van H. V. zodat om zeer persoonlijke redenen zijn verdere aanwezigheid in België wenselijk is.

- Bovendien blijkt dat hij Nederlandse taallessen volgt en sedert mei 2001 op regelmatige wijze is tewerkgesteld.

(…).”.

1.3. Op 13 september 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie van verzoeker, door zich aan te sluiten bij het ongunstig advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie, waarvan hij de overwegingen onderschrijft, tot de zijne maakt en als expliciet herhaald beschouwt. Deze beslissing maakt de bestreden beslissing uit.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955; van de artikelen 17, 23 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981; van de artikelen 9, 10, 16, 18 en 20 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind, opgemaakt te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 16 december 1991.

Dat verzoeker, tot voor kort minderjarig, sedert augustus 1999 bij zijn vader in België verblijft. Dat verzoeker, 19 jaar, nog steeds de opvoeding en de leiding van zijn vader nodig heeft. Dat verzoeker in zijn land een oorlog heeft ondergaan en nu, eenmaal verenigd met zijn vader, niet opnieuw van deze kan gescheiden worden (cf. stuk 3). Dat hij samen met zijn vader tewerkgesteld is bij de heer H. L. te Vosselare. Dat deze laatste uitermate tevreden is met de werkprestatie en de integratie van verzoeker en zijn vader (cf. stuk 4). Dat verzoeker Nederlandse taallessen volgde in Gent teneinde zijn integratie in België te bevorderen (cf. stuk 5).

Dat verzoeker, in tegenstelling met (tot) zijn vader die hier een verblijfsrecht wordt toegekend, door de Minister een negatieve beslissing aangaande zijn regularisatieaanvraag werd betekend.

Dat evenwel de negatieve beslissing, genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 13.09.2100 ten aanzien van verzoeker waardoor bijgevolg hem het recht wordt ontzegd nog langer op het Belgisch grondgebied te verblijven, in strijd is met het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955; met de artikelen 17, 23 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 en met de artikelen 9, 10, 16, 18 en 20 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind, opgemaakt te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 16 december 1991.

Dat ondermeer de negatieve beslissing, genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 13.09.2001 ten aanzien van verzoeker, in strijd is met het art. 8 van het E.V.R.M.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

“Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land opweegt tegen het door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgd familieleven” (R.v.State, 22/10/1986, TVR, 1987, Nr. 44, p. 27 e.v.).

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het privé-en gezinsleven van de betrokken vreemdeling.

Dat die belangenafweging voor het geval van verzoeker niet is gebeurd, en dat het belang van de Staat bij een verwijdering uiterst miniem is in vergelijking met de schade die verzoeker, zijn leven en zijn familie wordt berokkend.

Dat in casu verzoeker in België inwoont bij zijn vader, van wie hij enkele jaren als gevolg van de vervolging en de gewelddadige repressie door de Serviërs in Kosovo gescheiden was. Dat verzoeker sedert augustus 1999 terug met zijn vader verenigd is, dat hij zijn vader nodig heeft (cf. stuk 3).

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker gedurende een lange tijd opnieuw zal gescheiden worden van zijn vader, waardoor hij emotionele, pedagogische en psychische schade zal lijden.

Dat die belangenafweging voor het geval van verzoeker, tot voor kort minderjarig, niet is gebeurd, en dat het belang van de Staat bij een verwijdering uiterst miniem is in vergelijking met de schade die verzoeker en zijn leven in België bij zijn vader wordt berokkend.

Dat derhalve deze gevolgen in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 E.V.R.M. Dat in geen enkel geval door verweerder het recht op een privé- en gezinsleven van verzoekers gerespecteerd wordt.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in strijd is met art. 8 van het E.V.R.M.

Dat verzoeker verwijst naar de disproportionaliteit tussen het doel van de genomen maatregel en het artikel 8 E.V.R.M. (cfr. supra).

Dat verder verzoeker uitdrukkelijk wil verwijzen naar het artikel 18 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind waarin ondermeer duidelijk gestipuleerd wordt dat de staten alles dienen te doen om de erkenning te verzekeren en de nodige maatregelen te nemen om ouders of naargelang het geval wettelijke voogden passende bijstand te verlenen bij de uitoefening van hun verantwoordelijkheid die de opvoeding en de ontwikkeling van het kind betreffen. Dat het belang van het kind dient te overwegen.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker -tot voor kort minderjarig-, in strijd is met de beginselen vervat in het artikel 18 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind, daar door de bestreden beslissing, verzoekers vader, die hij, van zodra hij kon, vervoegde en die hij voor zijn opvoeding verder nodig heeft, nog onmogelijk in staat is zijn volledige verantwoordelijkheid aangaande de opvoeding en de zorg van verzoeker, zijn kind, uit te oefenen.”;

Overwegende dat in de huidige stand van de rechtspleging, de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM en artikel 18 van het Verdrag van de rechten van het kind, niet dienstig kan inroepen omdat de bestreden beslissing op zichzelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt; dat bovendien de bestreden beslissing, die de motieven van de Commissie voor Regularisatie tot de hare heeft gemaakt, stelt dat de verzoekende partij hier haar vader heeft vervoegd amper enkele maanden voordat de Regularisatiewet werd gestemd en dat haar moeder en de andere leden van het gezin in Joegoslavië zijn gebleven; dat de bestreden beslissing aldus in redelijkheid heeft afgewogen dat er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de afwijzingsbeslissing en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel als volgt adstrueert:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de zorgvuldigheidsverplichting en het gelijkheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat de argumenten van verzoeker, aangaande zijn humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België, grondig te weerleggen. Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoeker en zijn vader een regularisatieaanvraag indienden op grond van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, opmerkt dat in het kader van artikel 2, 4/, van de regularisatie niet kan gesteld worden dat verzoeker voldoende duurzame bindingen kan laten gelden en humanitaire redenen om in België te blijven, gezien hij pas sedert augustus 1999 in België was.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, nalaat aangaande de door verzoeker

op de Regularisatiecommissie neergelegde arbeidsvergunning, arbeidsovereenkomst, uitbetalingsbewijzen en getuigenis van zijn werkgever aangaande verzoekers tewerkstelling en integratie in België (cf. stuk 4), het attest Nederlandse les (cf. stuk 5) en getuigenissen vrienden (cf. stuk 6) grondig te motiveren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België heeft (artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999). Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de motiveringsverplichting, voorzien in de wet van 29 juli 1991, en de (het) zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door geen grondige toetsing door te voeren van de argumenten en bewijsstukken van verzoeker, aangaande zijn duurzaam verblijf in België, aan het art. 2, 4/, van de Regularisatiewet.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de Regularisatiecommissie in een ander advies wel abstractie maakte van een verblijf van minder dan een jaar (in casu was de persoon, die de regularisatieaanvraag indiende, eveneens pas sedert februari 1999 in België) en oordeelde dat een vast werk en het volgen van Nederlandse lessen een bewijs vormen van ernstige sociale bindingen en integratie (CvR., 4de Ned. Kamer, zitting dd. 6 juli 2001, advies dd. 17 juli 2001 inzake 97902/2000-11-8/00001, gunstig advies, cf. stuk 7).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte en het gelijkheidsbeginsel schendde door bij gelijkaardige argumenten tot een verschillend besluit te komen (CvR., 4de Ned. Kamer, zitting dd. 6 juli 2001, advies dd. 17 juli 2001 inzake 97902/2000-11-8/00001, gunstig advies, cf. stuk 7).

Dat voorts de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat ambtshalve de (on)mogelijkheid, van verzoeker naar de Federale Republiek Joegoslavië terug te keren, te onderzoeken.

Dat verzoeker opmerkt dat de Regularisatiecommissie reeds de tweespalt tussen Serviërs en etnische Albanezen in aanmerking heeft genomen als de subjectieve onmogelijkheid van een etnische Albanees om naar Kosovo terug keren. Daarnaast werd door de Regularisatiecommissie in hetzelfde advies vastgesteld dat Joegoslavië voorkomt op de lijst van landen, naar dewelke, volgens de IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) geen afreis mogelijk is (objectieve onmogelijkheid) (CvR., 3de Ned. Kamer, zitting dd. 28 maart 2001, advies dd. 16 april 2001 inzake 9600/2000-01-25/00004, gunstig advies, cf. stuk 8).

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 23.08.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte en de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht schendde door ambtshalve de (on)mogelijkheid van verzoeker naar de Federale Republiek Joegoslavië terug te keren, niet te onderzoeken en te toetsen aan het artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet (“hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk, verbleven hebben noch naar hun land van herkomst noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben”).”;

Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vervatte uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze; dat het begrip ‘afdoende’ enerzijds impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, en anderzijds dat zij draagkrachtig moet zijn, dit is dat de motieven de beslissing moeten kunnen dragen; dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen dient te vermelden waarop de overheid haar beslissing steunt; dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de bestreden beslissing expliciet verwijst naar het negatief advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie, dat in bijlage bij de

bestreden beslissing werd gevoegd en waarvan de bestreden beslissing de overwegingen onderschrijft, overneemt en als expliciet herhaald beschouwt; dat in casu het advies van de tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie en derhalve ook de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken besluit, dat niet aan het criterium van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet is voldaan zodat de verzoekende partij niet in aanmerking kan komen voor regularisatie van haar verblijfstoestand in België; dat het niet voldoen aan het criterium van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet steun vindt in de volgende draagkrachtige motieven:

- de verzoekende partij heeft haar vader hier in België vervoegd amper enkele maanden voordat de wet van 22 december 1999 werd gestemd,
- de moeder en de andere leden van het gezin van de verzoekende partij zijn in Joegoslavië gebleven,
- de bindingen van de verzoekende partij met België zijn niet duurzaam rekening houdende met de korte periode gedurende dewelke zij hier heeft verbleven;

Overwegende dat bijgevolg het advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie en dus ook de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken de motieven bevat waarop ze is gesteund; dat deze motieven pertinent, draagkrachtig en afdoende zijn;

Overwegende dat niet moet worden geantwoord op elk individueel argument of stavingstuk aangevoerd naar aanleiding van de regularisatieaanvraag, maar dat de bevoegde overheid de onderliggende feiten op correcte wijze moet evalueren en haar beslissing met draagkrachtige motieven moet onderbouwen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, inhoudt dat de bevoegde overheid haar beslissing moet stoen op een correcte feitenvinding; dat de zorgvuldigheidsplicht meer bepaald inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft benut om het regularisatieformulier in te vullen; dat de verzoekende partij werd uitgenodigd voor een zitting van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar regularisatiemotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat echter werd vastgesteld dat niet werd voldaan aan het criterium van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet; dat de hoger aangehaalde draagkrachtige motieven voor het niet voldoen aan het criterium van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet satisfactorisch zijn;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, de verzoekende partij nalaat om met concrete gegevens aan te tonen dat zij zich in identiek dezelfde situatie bevond als degene waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar initiële regularisatieaanvraag de toepassing heeft gevraagd van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij noch in latere stukken, noch ter zitting van de regularisatiecommissie om de uitbreiding van haar aanvraag tot artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet heeft verzocht; dat de Regularisatiecommissie, noch de Minister van Binnenlandse Zaken ambtshalve dienen na te gaan of de aanvrager onder het toepassingsgebied van een ander criterium valt; dat bijgevolg de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht dient te worden verworpen; dat geen manifeste beoordelingsfout werd begaan;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting, het gelijkheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht niet schendt; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni tweeduizend en twee, door :

de H.

D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.